

Ved at modtage Indlaan fra Andelshaverne opnaar Andelsselskaberne at komme til at arbejde med billigere Penge, end Tilfældet vil være, hvis de tvinges til at søge hele den manglende Driftskapital udelukkende tilvejebragt gennem Banker og Sparekasser, og da Andelsselskaberne som Regel hviler paa solidarisk Ansvar — for de lokale Foreninger direkte ved solidarisk Ansvar mellem Medlemmerne, for Hovedforeningernes Vedkommende indirekte derved, at de har Lokalforeninger med solidarisk Ansvar som Basis for deres Virksomhed —, saa maa det sikkert indrømmes, at Andelsselskaberne byder fuldt ud lige saa god Sikkerhed for modtagne Indlaan som Banker og Sparekasser. Der er da heller ikke os bekendt noget Eksempel paa, at Indskydere i Andelsselskaber har tabt Penge, medens det samme jo derimod ingenlunde kan siges for Bankers og Sparekassers Vedkommende. I øvrigt kan man jo sikkert ogsaa gaa ud fra, at kun Andelsselskaber, der nyder almindelig Tillid og gennem fleraarig Virksomhed har vist sig at drive en solid Forretning, vil faa betroet Indlaan i større Omfang.

I Henhold til det saaledes anførte skal vi slutte med endnu en Gang at henstille til det meget ærede Udvalg at søge en Ændring gennemført i den paagældende Bestemmelse i Banklovsforslagets § 2, saaledes at det ogsaa i Fremtiden maa blive muligt for Andelshaverne i danske Andelsselskaber at finansiere deres egne Foretagender.

p. t. København, den 4. Marts 1925.

I Andelsudvalgets Forretningsudvalg:

L. Broberg.

P. Hesselvig.

And. Nielsen.

N. Porse.

J. Theilmann.